

Sygn. akt XVI GC 3402/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 roku w W.,

na rozprawie

z powództwa (...) **Spółki akcyjnej z siedzibą w T.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 2.360,30 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w T. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w W. kwotę 617 (sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 3402/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 21 grudnia 2015 r. powód (...) S.A. z siedzibą w T. (dalej: (...) S.A.) wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 2504,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat szczegółowo wskazanych w pozwie oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż kwoty powyższej dochodzi na podstawie zawartej z wierzycielem pierwotnym tj. (...) S.A. umowy cesji wierzytelności – prawa do zapłaty należności wynikającej z zawartej z pozwanym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (pozew w epu k. 3-10).

W dniu 29 grudnia 2015 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym Sąd Rejonowy Lublin Zachód w L. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami oraz koszty procesu (nakaz zapłaty k.11).

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżyła nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwana podniosła, iż powód nie przedstawił dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem bowiem jedynymi dokumentami na które się powołuje są faktury wystawione przez (...) S.A., które nie stanowią dokumentu stwierdzającego istnienie wierzytelności. Wskazała ponadto iż, umowa między (...) S.A. a pozwaną została zakończona z dniem 16 kwietnia 2014 r. (sprzeciw w epu k. 15-16).

Postanowieniem z 19 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w L. przekazał sprawę do tut. Sądu na podstawie art. 50536 § 1 k.p.c. (postanowienie k. 24).

W piśmie procesowym z dnia 09 lutego 2017 r. pozwany podtrzymując swoje stanowisko w sprawie podniósł, iż stronę pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda rzeczywiście łączyła umowa o świadczenie usług telefonicznych, jednakże umowa ta przestała obowiązywać w dniu 16 kwietnia 2013 r. Faktury dołączone do pozwu tymczasem wystawione zostały w kwietniu 2014 r. (pismo procesowe z 09.02.2017 r. k. 158-158v).

Powód w piśmie procesowym z dnia 06 marca 2017 r. podniósł, iż umowa między pozwanym a (...) S.A. była zawierana w dniu 19 marca 2013 r. oraz 14 marca 2014 r. drogą telefoniczną i na tej podstawie były wystawiane faktury

(pismo procesowe powoda z 06.03.2017 r. k. 162-162v).

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (dalej (...) Sp. z o.o.) łączyła z (...) S.A. (poprzednikiem prawnym (...) S.A.) umowa o świadczenie usług telefonicznych. W dniu 14 lutego 2011 r. umowa została aneksowana. Strony ustaliły, iż czas obowiązywania umowy będzie wynosił 24 miesiące liczone od dnia 17 kwietnia 2011 r.

(dowód: okoliczności bezsporne, nadto aneks do umowy k. 104).

(...) S.A. wystawiła na rzecz (...) Sp. z o.o. faktury vat:

- nr (...) na kwotę 434,56 zł z terminem płatności do dnia 22 kwietnia 2014 r.

- nr (...) na kwotę 439,90 zł z terminem płatności do dnia 21 maja 2014 r.

- nr (...) na kwotę 428,04 zł z terminem płatności do dnia 20 czerwca 2014 r.

- nr (...) na kwotę 220,17 zł z terminem płatności do dnia 21 lipca

2014 r.

- nr (...) na kwotę 220,17 zł z terminem płatności do dnia 21 sierpnia 2014 r.

- nr (...) na kwotę 220,17 zł z terminem płatności do dnia 22 września 2014 r.

- nr (...) na kwotę 220,17 zł z terminem płatności do dnia 21 października 2014 r.

- nr (...) na kwotę 117,12 zł z terminem płatności do dnia 20 maja 2015 r.

Oraz notę odsetkową:

- (...) na kwotę 11,84 zł

W dniu 21 września 2015 r. została zawarta pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. jako Zbywcą a (...) S.A z siedzibą w T. jako Nabywcą, umowa ramowa przelewu wierzytelności. Wśród wierzytelności będących przedmiotem przelewu zostały wskazane w załączniku do umowy wierzytelności wynikające z faktur vat oraz noty odsetkowej wystawiane na rzecz (...) Sp. z o.o. Wskazane faktury i nota odsetkowa były datowane na okres od kwietnia 2014 r. do maja 2015 r.

(dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami k. 48-101)

(...) S.A. w dniu 7 października 2015 r. wysłał (...) Sp. z o.o. zawiadomienie o cesji wierzytelności

(dowód: zawiadomienie k. 109).

Następnie pismem z dnia 06 października 2015 r. (...) Sp. z o.o. wystosowała do (...) Sp. z o.o. wezwanie do zapłaty na łączną kwotę 2 616,98 zł.

(dowód: wezwanie k. 110).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił opierając się na bezspornych twierdzeniach stron mając na względzie dyspozycje przepisu art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c., niekwestionowanych dokumentach załączonych do akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W toczącym się postępowaniu powód dochodził roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług komunikacyjnych; roszczenia te nabył na podstawie umowy cesji od pierwotnego wierzyciela.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż pozwaną łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany przedłożył aneks do umowy o świadczenie usług przez (...) S.A. (poprzednik prawny (...) S.A.), z którego wynika, iż umowa między stronami została zawarta na okres 24 miesięcy liczony od dnia 17 kwietnia 2011 r.

Pozwany dochodził pozwem roszczeń objętych ośmioma fakturami VAT oraz notą odsetkową. Wprawdzie faktury VAT oraz nota odsetkowa zostały załączone do pozwu, jednakże na ich podstawie niemożliwym było ustalenie z tytułu jakich dokładnie usług zostały one wystawione. Terminy płatności na nich wskazane określone zostały na miesiące od kwietnia 2014 r. do maja 2015 r.

Strona pozwana zakwestionowała roszczenie powoda tak co do zasady jak i wysokości. Wskazywała, iż w dacie w których wystawiane były przedłożone faktury vat nie łączyła ją umowa z poprzednikiem prawnym powoda.

Powód natomiast wskazał, iż umowy na podstawie której wystawiane były faktury vat została zawierana dwukrotnie 19 marca 2013 r oraz 14 marca 2014 r. drogą telefoniczną.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Z zasadą ciężaru dowodu koreluje nałożony na stronę obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne (art. 232 k.p.c.). Z przepisów tych będących odzwierciedleniem zasady kontradiktoryjności procesu cywilnego wynika, iż to strony są gospodarzami procesu i jedynie od ich aktywności zależy jego wynik.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy to powód powinien zatem wykazać zarówno fakt zawarcia umowy z pozwaną Spółką, treść tej umowy oraz wywiązanie się z niej przez powoda poprzez wykazanie spełnienia swojego świadczenia niepieniężnego. Okoliczności tych powód jednak nie udowodnił.

Twierdzenia powoda, iż umowy na podstawie których wystawiane były faktury vat przedłożone wraz z pozwem istniały i były zawarte w formie bezaneksowej nie zostały poparte materiałem dowodowym. Przede wszystkim powód nie przedstawił nagrania z ewentualnych rozmów telefonicznych, które wykazywałyby, iż umowy w dniach 19 marca 2013 r oraz 14 marca 2014 r. rzeczywiście były zawarte oraz jak brzmiały jej postanowienia. Powód przedłożył jedynie wydruk z tabelką w której widnieje informacja, iż ze spółką (...) sp. z o.o. były zawierane bezaneksowe umowy w dniach 19 marca 2013 r. oraz 14 marca 2014 r. w drodze rozmów telefonicznych. Sąd pragnie podkreślić, iż przedmiotowy wydruk nie ma żadnej wartości dowodowej. Nie sposób nawet zakwalifikować go jako dokument prywatny. Brak

jest możliwości weryfikacji przedłożonego wydruku. Nie wiadomo bowiem skąd pochodzi ani przez kogo został sporządzony. Podobny wydruk mogła sporządzić dowolna osoba i opatrzyć go dowolną treścią.

Należało zatem stwierdzić, iż powód wykazał jedynie, iż strony łączyła umowa, która zgodnie z przedłożonym aneksem miała obowiązywać przez 24 miesiące od dnia 17 kwietnia 2011 r. A zatem umowa przestała obowiązywać 17 kwietnia 2013 r. Przedłożone faktury Vat opatrzone są terminami płatności liczonymi od kwietnia 2014 r. W tym czasie przedmiotowa umowa nie obowiązywała, zaś powód nie przedstawił dowodu, że kolejne umowy, które uprawniałyby do wystawiania faktur vat za świadczone usługi były zawierane.

Brak umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, cennika oraz regulaminu świadczenia usług, jak również wskazania z tytułu jakich usług i w jakiej ilości nie pozwolił ustalić nie tylko, na jakiej podstawie zostały wystawione przedmiotowe faktury, niemożliwe było również zweryfikowanie wysokości dochodzonej kwoty.

M. na uwadze powyższą argumentację przedmiotowe roszczenie powoda należało oddalić o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., który nakłada na stronę przegrywającą proces obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia i celowej obrony (koszty procesu). Stroną przegrywającą niniejszy proces w całości jest powód, zaś zgodnie z wyżej wskazanym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W toku procesu pozwany poniósł koszty zastępstwa strony przez profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 600,00 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Sąd zasądził zatem na rzecz pozwanego od powoda kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, orzekając jak w pkt. II sentencji wyroku.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w wyroku.